

בשרה החינוך/הלל אונסדורפר

"שלה לחמך על פני הכיט, כי ברוב הימים תמצאנו". אך באותם ימים, לאחר שעזבנו את הגלוסקא היפה, והיא נעלמה לנו אי-שם, בתוך המים הרבים, מחחילה ההרגשה לכרסם בלב ולומר: "הנה, הלחם נעלם, אין עוד סיכוי, שבשטף המים אמצאהו". ולכן, כדי לחזק ולעודד את אלו, שנדמה להם, ש...הנה נכשלתי... לא הולך וכו', נעניתי לבקשתו של ר' צבי בנדל לספר את סיפורי.

השנה שירתתי בבי"ס מסוים בתפקיד "רב בי"ס". היחה זו לגבי שנה ראשונה בעבודה, ובמסך השנה היחה לי הרגשה, שתפקיד זה דורש יותר ממה שהשקעתי בו (מסיבות התלויות בי, וגם כאלו התלויות בביה"ס). ולכן התלבטתי, אם להמשיך בתפקיד, או להפסיק כדי לא לפגוע במושג "רב ביה"ס", באין ממלא תפקיד זה כראוי. הרב אורי ור' צבי היו לעמים שותפים להתלבטויותי, ואיך שהוא "משכתי" את השנה עד הסוף.

היום, לאחר שנסתיימה השנה, לאחר שעזבתי את ביה"ס (מסיבות אישיות, שאינן תלויות בהתלבטות זו), במבט לאחור נראית לי התמונה וורודה בהרבה יותר ממה שראיתי באפרוריות השנה - חוץ כדי העבודה. התמונה "התבהרה" לי, בין השאר, מתוך סיפורים וחוויות, שבאחה מהן ברצוני לשתף את בני משפחה מר"ץ.

יום ו' האחרון להייתי בביה"ס, לפני חופשת הקיץ, היה סמוך לתקופת בין המצרים. נגשה אלי תלמידה, ושאלה שאלה הלכתית: "האם מותר לנגן בכלי נגינה בתקופת בין המצרים כדי להחכונן למבחן בנגינה, שיערך אחרי ט' באבך" הסברתי לאותה תלמידה את ענין תקופת בין המצרים, שמעטים בהם בשמחה, ולכן אין לעשות בהם דברים המביאים לשמחה, כולל הניגון, אלא שיש לברר, אם הניגון לשם למוד מביא לידי שמחה. הבטחתי לה, שאברר את הנושא, ואחקשר אליה כדי לענות לה תשובה.

כעבור מספר ימים, לאחר שכיררתי את הנושא לענ"ד, החקשרתי לתלמידה, והשבתי לה. אמרתי לה, ששלחתי אליה מכתב, שבו העליתי את בירור הנושא. (המכתב מצורף בסוף מאמר זה, ואת הסיכום לענ"ד אמרתי לה גם בע"פ בטלפון).

כשבועיים אחרי כתיבת המכתב הייתי במסיבת בר-מצוה משפחחיה. באמצע המסיבה נגש אלי זוג לא מבוגר, ושאל אם אני "הרב...". לא היה לי נעים, שהדביקו לשמי חואר כבוד כזה, אך חששתי להתנער ממנו, כי בכל אופן שימשתי בתפקיד "רב בי"ס", ושמא איני יכול לפגוע בכבוד החורה. לכך התחמקתי מחשובה, ושאלתי "מי אתם?" הזוג סיפר לי, שהם הורי הבת, שקיבלה את המכתב, ובאו להודות לי על "ההתייחסות האיטית", שבאה לידי ביסוי בטלפון ובמכתב. לדבריהם גם הם וגם הבת שמחו מאד והתרגשו, שה"רב" מתייחס אליה איטית מתוך דאגה, שתביץ את ההלכה, ואינו מסתפק בתשובה סתמית-"מותר" או "אסור". כמו כן סיפרו לי ההורים, שהבת לא ניגנה מי"ז בתמוז עד קבלת התשובה, כי לא ידעה, אם הדבר מותר או אסור, וכשאמרו לה ההורים, שאפשר לגשת לרב השכונה או לרבנים אחרים, אמרה הבת, שהיא מחכה רק לתשובה רב ביה"ס. עוד סיפרו לי ההורים, שהיה מחנה נגינה במוסד דתי כלשהו, שיש בו רב, והבת, שהיתה מאד מעוניינת להשתתף בו, לא נרשמה עד קבלת התשובה. ועל אף טענת ההורים ש"יש רב במקום, וכנראה הוא מתיר", אמרה הבת: "אני מחכה לתשובה רב ביה"ס".

עד כאן הסיפור, ואידך זיל גמור.